

[Chr. Hansen.]

Den højtærede Minister for offentlige Arbejder sagde ogsaa i Eftermiddags, at der var en Reservebrandtrappe. Ja, det er det, der har været spurgt saa forfærdelig meget om. Jeg afbrød Ministeren og spurgte: Hvor findes den paa Planen? Ja, sagde Ministeren, jeg har ikke ladet udarbejde saadant et Forslag som den forrige Minister; det har jeg ikke haft Raad til; det er nærmest et skitsemaessigt Forslag, der ligger paa Tingets Bord. Jeg ved ikke, hvem Ministeren sigter til, naar han taler om den forrige Minister. Sigter han til sin Forgænger som Minister for offentlige Arbejder? Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte havde fremskaffet Tegninger. Eller sigtede han til den tidligere Undervisningsminister? I saa Fald behøvede han ikke at sigte til en Undervisningsminister; saa kunde han sige „tidligere“. Det Medlem af mit Parti, som var Undervisningsminister, har kun udarbejdet eet Forslag. Jeg var jo ogsaa med, da Trafikministerens Partifælle, Hr. Appel, var Undervisningsminister; han fremkom med Tegninger, som var langt dyrere. Hvorfor skulde den højtærede Ministers Forslag ogsaa være det billigste? Man maatte dog kræve, at Forslaget skulde være saadant, at man kunde sætte sig ind i det, se, hvorledes alting laa; man maatte kræve, at det var udarbejdet saaledes, at en Lægmand kunde se, hvordan de forskellige Rum laa, og hvorledes de saa ud. Jeg har før været med i lignende Arbejder, og da gik det for sig paa den Maade, at vi lod indgive Tilbud paa alt, saaledes at vi var sikre paa, at den Dag, Projektet blev vedtaget, skulde det nok staa sin Prøve. Det vilde ikke blive dyrere. Men hvordan er det med skitsemaessige Forslag? Ja, det gaar paa den Maade, at man siger: Vi beregner, at det skal koste saa og saa meget — og ofte bliver det bare en halv eller en hel Million Kroner dyrere. Det har vi set med de Skoler, der blev bygget i Jylland, det har vi set med Landbohøjskolen og med Ministerialbygningen. Da var det ogsaa skitsemaessige Forslag, der laa til Grund. Og det er jo saadan her i Landet, at naar man lægger saadanne Skitser frem, saa maa Rigsdagsmændene, som ikke har megen Forstand eller Kendskab til den Slags Ting — for det kan de jo ikke have —, stole paa Arkitekten. Jeg holder nu mere af, naar man skal beskæftige sig med den Slags Ting, at man saa selv kan se, hvordan det skal være, man skal ikke stole paa andre, men kun paa sig selv.

Man skal selv undersøge Tingene, saa man er klar over, hvad man skal gøre. Jeg mindes endnu den Gang, vi byggede den nye Mønt. Der var jeg med til at arbejde. Projektet var udarbejdet i Detailler, men det havde da ogsaa til Følge, at vi bragte 700 000 Kr. tilbage i Statskassen, 700 000 Kr., som var bevilgede. Man spurgte ogsaa den Gang: Hvad vil det koste? og man svarede: Ja, det vil komme paa ca. 3 Mill. Kr. Men skønt der var bevilget 2 080 000 Kr., byggede vi det for 1 400 000 Kr. Her var det Byggeudvalget og ikke Arkitekten, Ingeniøren eller Møntens Folk, der fik Lov til at raade, som de fandt det for godt. Skønt de sagde: Her er jo Penge nok at tage, sagde vi: Nej, det, der skal til, det skal til, men ikke en rød Øre mere. Resten bliver i Statskassen. Jeg tror, det er en daarlig Fremgangsmaade at udarbejde saadanne skitsemaessige Forslag, hvor man intet kan se, men hvor der blot staaer, at efter Arkitekternes Beregningsmaade koster det saa og saa meget pr. m², saa det kan bygges for saa og saa meget. Lad os faa nogle ordentlige Tegninger, saa vi kan se, hvordan det hele er; selv om det bliver noget dyrere, saa bliver det dog i Længden det billigste.

Den højtærede Minister for offentlige Arbejder sagde, at han mente ikke, der var Grund til at sige, at Embedsmændene stillede sig anderledes overfor et socialdemokratisk Ministerium end overfor et Venstreministerium. Det kan ikke nytte, at Ministeren vil modsige det, for det er et Faktum; jeg har bevist, hvad man krævede den Gang, da jeg var med i Arbejdet, og hvad man nu kan nøjes med, og det kan man ikke komme udenom. Jeg skal ikke nu komme nærmere ind paa det, men der foreligger, som sagt, Beviser for, hvad der har været krævet saavel fra Teatrets Side som fra Brandvæsenets Side.

Saa har jeg et Par Ord at ville sige til Holberg, jeg mener til det ærede Medlem Hr. Holdgaard. (Latter). Ja, Holberg; det er jo et stort Navn, saa jeg antager ikke, man kan føle sig tilsidesat ved at blive kaldt det. Det ærede Medlem talte ved Finanslovbehandlingen om, at han ikke ønskede alle de kortskortede Damer oppe paa det kongelige Teater, og i Dag sagde han, at nu kunde han jo komme til at stemme for et Forslag om at sælge det kongelige Teater. Ja, det er jo godt, at der foreligger et Ændringsforslag i den Retning; jeg glæder mig til, naar nu Afstemningen skal finde Sted, at alle de, der har raabt saa meget op om, at nu skulde